

**JØRN
LIER
HORST**
PSI

≡ KNIHA ZLIN

THRILL

JØRN LIER HORST
HONICÍ PSI

**JØRN
LIER
HORST
HONICÍ
PSI**

This publication of this translation has been made possible through the financial support of NORLA, Norwegian Literature Abroad.

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2012
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Kateřina Křišťůfková, 2016

ISBN 978-80-7473-503-5 (PDF)

1

Děšť bušil v silných provazcích do skla. Voda stékala po oknech a ze střechy kapalo na venkovní stolky na zahrádce. Holé větve topolů v mohutných poryvech větru škrabaly o zdi.

William Wisting seděl u okna a vyhlížel ven. Z mokrého chodníku se odtrhávalo lepkavé podzimní listí a odlétalo s větrem.

Venku na dešti parkovalo stěhovací auto. Vybíhala k němu mladá dvojice, která vždy donesla několik velkých kartonových krabic a vzápětí spěchala zpátky do vrat.

Wisting měl děšť rád. Nevěděl vlastně proč, ale připadalo mu, že všechno tak nějak tlumí. Vždy při něm svěsil ramena a zklidnil se mu tep.

Do bušení kapek se mísily měkké jazzové tóny. Wisting se obrátil k pultu. Plamínky mnoha svíček vrhaly po stěnách třepotavé stíny. Suzanne se na něj usmála, natáhla ruku k polici na stěně a hudbu ztlumila.

V podlouhlém lokále nebyli sami. U jednoho stolu poblíž baru seděli tři mladíci. Intimní městská kavárna si ve Stavern získala oblibu mezi studenty nově zřízené pobočky policejní akademie.

Wisting se otočil zpět k oknu. *Božský klid*, hlásala mléčná písmena zrcadlového nápisu vyvedeného do oblouku. *Galerie a kavárna*.

To byl odjakživa Suzannin sen. Jak dlouho ho v sobě nosila, nevěděl. Jednoho zimního večera odložila knížku, kterou právě četla, a sdělila mu, že vypráví o převozníkovi na řece Hudson, který se celý život plaví mezi New Yorkem a Jersey, tam a zase zpátky. Den za dnem, rok za rokem. A pak jednoho dne učiní zásadní rozhodnutí. Otočí loď a plnou parou zamíří na moře, na rozlehlé moře, o němž celý život snil. Následujícího dne koupila prostory pro kavárnu.

Zeptala se ho, jaký sen má on, neodpověděl jí však. Ne proto, že by nechtěl, ale protože nevěděl. Měl rád svůj život v jeho dosavadní podobě. Pracoval jako policista a nepřál si na tom nic měnit. Zaměstnání vyšetřovatele mu dodávalo pocit, že dělá něco důležitého a smysluplného.

Pozvedl šálek kávy, přitáhl si nedělní noviny a znovu vrhl pohled do podzimní tmy. Obvykle sedával v zadní části lokálu, kde si ho lidé hned tak nevšimli. Ovšem v tomhle počasí stejně venku nikdo moc nechodil, proto klidně mohl sedět u stolku u okna a nemusel se bát, že ho někdo z kolemjdoucích pozná a zajde si s ním dovnitř popovídat. Na to, že ho lidé na ulici poznávají, si už postupně zvykl a stále častěji se stávalo, že se nechal přemluvit k účasti v nějaké televizní talkshow, aby pohovořil o některém z případů, na nichž v minulosti pracoval.

Když do kavárny vstupoval, jeden z mladíků u stolku před pultem k němu zalétl pohledem a štouchl do svých dvou kamarádů. Wisting ho také poznal. Dotyčný patřil ke studentům policejní akademie. Na začátku semestru vedení akademie Wistinga pozvalo, aby pronesl přednášku o etice a morálce. Mladík tehdy seděl v první řadě.

Wisting si přitáhl noviny. Titulní straně dominovaly tipy na hubnutí, předpověď dalších srážek a intriky

v televizní reality show. V nedělním vydání se zřídka objevovaly žhavé novinky. Konzervy, tak nazývala Line témata, která se jim válela v redakci celé dny nebo týdny, než se dostala do tisku. Wistingova dcera pracovala v bulvárním deníku *Verdens Gang* už pátým rokem. Tohle zaměstnání šlo dobře dohromady se zvědavostí a kritickým pohledem, jimiž byla vybavena. Prošla postupně několika odděleními a momentálně pracovala v kriminalistické redakci. Stávalo se tudíž, že někdy zpracovávala případy, které vyšetřoval její otec. Ten si proto musel hlídat, aby u něj nedošlo ke střetu zájmů, zvládal to však dobře. Na tom, jaké si dcera vybrala povolání, se mu nelíbila jen představa, že ji tato práce bude přivádět k největším hrůzám, jaké se ve společnosti odehrávají. Wisting pracoval u policie jedenatřicet let. Díky tomu znal většinu podob brutality a krutosti – což mu vyneslo mnoho bezesných nocí. Přál si, aby toho byla dcera ušetřena.

Vynechal stránku s názorovými komentáři a rychle prolétl nejnovější zprávy. Počítal s tím, že od Line tam žádný článek nenajde. Mluvil s ní před víkendem a věděl, že má momentálně volno.

Diskusí s Line o aktuálních událostech si cenil čím dál tím víc. Nebylo snadné si to přiznat, ale rozhovory s dcerou ovlivnily jeho současný náhled na vlastní roli policisty. Line k němu i k policejnímu sboru přistupovala jako nezaujatý vnější pozorovatel a její názory ho už několikrát přiměly přehodnotit celkem rigidní vnímání sebe samého. Během přednášky pro studenty policejní akademie, kde mluvil o tom, jak je pro pocit bezpečí veřejnosti a její důvěru v policii nutné, aby byli členové policejního sboru bezúhonní, slušní a spořádaní, si uvědomil, že pro něj Linina stanoviska znamenají cenné břemeno. Budoucím kolegům se pokusil vysvětlit, jak důležité jsou pro roli policisty základní hodnoty,

jak se vše točí okolo věcnosti a objektivnosti, čestnosti a upřímnosti a neustálého hledání pravdy.

Když došel k televiznímu programu na poslední stránce, studenti vzadu v kavárně se zvedli. Zastavili se u dveří a zapínali si bundy. Nejvyšší z nich se zadíval na Wistinga. Wisting se usmál a pokývl mu, aby dal najevo, že ho poznal.

„Máte dneska volno?“ zeptal se další z mladíků.

„To je jedna z výhod, když pracujete u policie tak dlouho jako já,“ odpověděl mu Wisting. „Pevná pracovní doba od osmi do čtyř a každý víkend volno.“

„Mimochodem, díky za skvělou přednášku.“

Wisting uchopil šálek.

„To je od vás milé.“

Student chtěl říct ještě něco, avšak Wistingovi začal zvonit telefon. Vytáhl ho, zjistil, že volá Line, a hovor přijal.

„Čau tati,“ ohlásila se dcera. „Už ti volal někdo od novin?“

„Ne,“ odpověděl Wisting a pokývl studentům, kteří se hotovili k odchodu. „Proč by měl? Stalo se něco?“

Line mu na otázku neodpověděla.

„Jsem teď v redakci,“ pokračovala místo toho.

„Ty nemáš volno?“

„Ale jo, jenže jsem si šla zacvičit a cestou jsem se tady stavila.“

Wisting upil kávy. Poznával v dceři mnohé ze svých vlastností. Zvědavost a touhu být vždycky tam, kde se něco děje.

„Zítřka o tobě vyjde článek,“ sdělila mu Line a na chvíli se odmlčela, než navázala: „Jenže tentokrát nic pochvalného. Jdou po tobě. Chtějí tě dostat.“

2

Line slyšela ve sluchátku otcův dech. Pohybovala nazařbůh myši po monitoru, na němž měla otevřený článek připravený k publikování. Věvodila mu otcova tvář.

„Jde o případ Cecílie,“ vysvětlila.

„Případ Cecílie?“ zopakoval Wisting na druhém konci.

V hlase se mu ozvalo zaváhání. To byl jeden z případů, o kterých se vždy zdráhal mluvit. Jeden z nejtěžších a nejbolestnějších.

„Případ Cecílie Lindeové,“ dodala Line, ačkoli věděla, že ho otec připomenout nepotřebuje. Byl tehdy mladý a šlo o jeden z nejprobíranějších případů desetiletí.

Zaslechla, jak otec polkl a odložil šálek na stůl.

„A dál?“ zeptal se jen.

Line vzhledla od monitoru. Od zpravodajského pulstu se zvedl šéfredaktor a vydal se ke schodům vedoucím do horního patra. Byl čas večerní porady, kde se doladovaly poslední detaily ranního vydání a kde se přijímalo konečné rozhodnutí o tom, jaké články vyjdou na titulní straně. Připravený materiál o Linině otci zabíral dvě strany a očividně byl určen právě pro titulku. Vraždu Cecílie Lindeové si čtenáři stále dobře pamatovali, článek by měl proto zajistit deníku dobrou prodejnost i nyní, po sedmnácti letech.

„Haglundův advokát zaslal podnět Komisi pro obnovu řízení,“ vysvětlila otci Line, jakmile ji šéfredaktor minul.

Otec na druhém konci mlčel. Šéf zpravodajství shrnul na hromádku svazek papírů a následoval šéfredaktora. Line znovu přelétla pohledem článek, který měla před sebou. Kladl vlastně víc otázek, než na kolik jich odpovídal, a Line bylo jasné, že jde o záležitost, která vytvoří nejen v jejích novinách seriál na pokračování.

„Do případu se pustil soukromý detektiv,“ pokračovala.

„A co to má společného se mnou?“ chtěl vědět otec, Line mu však na hlase poznala, že dobře ví, o čem běží.

Tehdy před sedmnácti lety vedl otec vyšetřování. V té době již byl vyprofilovaným policistou. Známostou tváří, kterou lze pohnat k odpovědnosti a která se dá dobře propírat v médiích.

„Podle nich prý došlo k manipulaci s jedním důkazem,“ objasnila mu Line.

„S jakým?“

„S důkazem obsahujícím genetický materiál. Domnívají se, že ho policie nastrčila.“

Line úplně živě viděla, jak otec sevřel šálek.

„Jak to zdůvodňují?“ chtěl vědět.

„Advokát nechal provést novou analýzu vzorků a je toho názoru, že cigaretový nedopalek, na němž byla DNA nalezena, někdo nastrčil.“

„To tehdy tvrdili taky.“

„Advokát prohlašuje, že to může dokázat, a dokumentaci prý zaslal Komisi pro obnovu řízení.“

„Nechápu, jak by mohli cokoli dokázat,“ zamumlal otec.

„Mají i nového svědka,“ líčila mu dál Line. „Údajně může Haglundovi poskytnout alibi.“

„A proč se ten svědek neozval už tehdy?“

„Ozval se,“ odpověděla Line a polkla. „Prý tehdy telefonoval a mluvil s tebou, ale nic dalšího se pak už nestalo.“

Na druhém konci se rozhostilo ticho. „Teď tady probíhá večerní porada,“ pokračovala Line. „Ale potom ti zavolají a budou od tebe chtít vyjádření. Připrav si, co jim řekneš.“

Otec dál mlčel. Line spočinula pohledem na monitoru. Většinu plochy zaplňoval otcův snímek. Použili fotografii z jisté talkshow, v níž hostoval před necelým rokem. Byly na ní dobře rozpoznatelné studiové kulisy, které nyní fungovaly jako jakési subtilní zdůraznění toho, že je z porušení zákona obviněn známý kriminálnístka.

Na snímku měl otec husté tmavé vlasy poněkud rozčuchané a tvář staženou do přísného úsměvu. Vrásky v obličejí prozrazovaly, že toho má hodně za sebou. Upíral do objektivu temné oči a pohled měl klidný. V onom televizní programu vystupoval jako vážený, zkušený, ale také starostlivý, svědomitý a silně sociálně angažovaný vyšetřovatel. Zítra popisek u fotografie přiměje lidi, aby se na něj podívali jinýma očima. Jeho pohled se bude dát vyložit jako chladný a jeho přísný úsměv možná bude působit falešně. Moc médií se změní v bezmoc.

„Line?“

Line si posunula telefon.

„Ano?“

„To není pravda. Nic z toho, co tvrdíš, není pravda.“

„Já vím, tati. Mně to říkat nemusíš, ale v novinách to zítra stejně vyjde.“

3

V prostorách redakce se rozhostil večerní poklid. Na němých televizních obrazovkách se míhaly snímky ze zahraničních zpravodajských kanálů za doprovodu tukaní cvičených prstů přebíhajících po klávesnicích a občasných tichých telefonických hovorů.

Line se právě chystala odhlásit z počítače, když dolů sešel šéfredaktor. Večerní porada skončila. Šéfredaktor se jmenoval Joakim Frost, Mráz, avšak říkalo se mu Mrazivec.

Rozhlédl se po místnosti a pak přešel k Line. Pohled měl ledový a jako by ho upíral skrze ni. Povídalo se o něm, že funkci šéfredaktora získal právě proto, že není schopen vidět za novinovými titulky lidské tragédie. Jinými slovy: správnou kvalifikací u něj byla právě absence empatie.

„Je mi to líto,“ pronesl, neboť považoval za jisté, že Line článek o svém otci viděla. „Chystal jsem se vám zavolat, abych vás o tom informoval, ale vy jste se tu zrovna objevila.“

Line přikývla. Věděla, že šéfredaktor vznik článku inicioval, a znala ho natolik dobře, aby jí bylo jasné, že nemá cenu s ním diskutovat. Rezolutně hájil komerční zájmy jejich novin. Šlo mu o to, aby titulní strany přitahovaly co nejvíc pozornosti, a Line nestála o jeho výklad o nezávislém a svobodném tisku. Navíc by ho sotva zajímaly její protiargumenty. Mrazivec pracoval

v novinách už skoro čtyřicet let. V jeho očích byla Line ještě pořád bezvýznamným zelenáčem.

„Tuhle věc nemůžeme zarazit,“ dodal.

Line znovu přikývla.

„Mluvila jste s otcem?“

„Ano.“

„Co říkal?“

„To ať vám poví sám.“

Mrazivec přikývl.

„Samozřejmě má právo se k tomu vyjádřit.“

Line si dovolila úšklebek. Odpověď na obvinění uveřejněná na titulní straně měla nepatrnou hodnotu. Navíc snaha čelit článku, na kterém pracovala celá redakce, jen prostřednictvím telefonického vyjádření získaného těsně předtím, než půjdou noviny do tisku, neměla naději na úspěch.

„Poslyšte, Line,“ pokračoval Mrazivec. „Chápu, že je to pro vás těžké. I pro mě to bylo těžké, ale v tomhle případě jde o mnohem víc než jen o to, co si myslíme nebo co cítíme. Je důležité, aby tisk byl hlídacím psem. V tomhle případě jde o všeobecný národní zájem.“

Line vstala. Šéfredaktorovy argumenty byly pokryteckou zástěrkou pro to, co pro něj mělo skutečně význam, a to byla výše nákladu. Jejich list si mohl zachovat čest i bez senzačního titulku s jejím otcem coby hlavní aktérem. Případ nemusel být nutně personifikován. Kritika mohla být klidně namířena proti policii jako celku a veřejné službě. Jenomže takový článek by tolik neprodával.

„Pokud potřebujete trochu času, můžete si vzít pár dní volno,“ nabídl jí šéfredaktor. „Vrátíte se, až bude po všem.“

„Ne, děkuju.“

„Myslím, že kdybychom ten případ přenechali jiným, mohl by se rychle zvrhnout v ještě ošklivější záležitost.“

Line odvrátila pohled. Pomyšlení na otcovu tvář v zítřejším ranním vydání jí nedělalo dobře.

„Ušetřete mě toho,“ odvětila.

„Line!“ zavolal na ni šéf zpravodajství. Stál tam společně s jednou večerní reportérkou – vytrhl jí z bloku list a přiběhl k Line a Mrazivcovi.

„Vím, že máš volno a že se ti to asi moc nehodí, ale nemohla by sis vzít tohle?“

Line se ani nestihla rozmyslet a rovnou automaticky vyhrkla: „Oč jde?“

„Vražda ve Starém Městě ve Fredrikstadu. Policie nám to ještě nepotvrdila, ale máme tip od člověka, který tam stojí nad zkrvavenou mrtvolou.“

Line si uvědomila, jak ji ta novinka naplnila novou energií a současně ji vyšťavila. Podobné případy měla ráda. V tom byla dobrá. Dokázala vyhledávat zdroje a vyvinula si schopnost získávat z lidí informace a pak je analyzovat tak, aby rozlišila, co může použít a čemu se nedá věřit.

Mrazivcův obličej se rozzářil úsměvem.

„Dotyčný nám zavolal přímo z místa činu?“

„Nejdřív volal na policii, potom nám.“

„Špatné pořadí, ale budiž. Kdo to nafotí?“

„Do deseti minut tam budeme mít externího fotografa, ale potřebujeme reportéra.“

Joakim Mráz se otočil k Line.

„Pokud nemáte v úmyslu přijmout moji nabídku na několik dní volna, pak si myslím, že byste měla vyrazit,“ pobídl ji a rychlými kroky přešel k pultu.

Line hleděla na jeho záda a došlo jí, že pro něj i pro ostatní bude příjemnější, jestliže bude následující dny trávit v Østfoldském kraji, a nikoli tady v redakci.

Šéf zpravodajství jí podal papírek se jménem a telefonním číslem osoby, od níž tip získali.

„Třeba se z toho něco vyklube,“ pronesl a tiše dodal: „Titulka půjde do tisku až za čtyři hodiny.“

4

Novinář zavolal těsně před desátou. Wisting nepostřehl jeho jméno, zaznamenal jen, že je z *Verdens Gang*.

„Zítřka uveřejníme materiál o případu Cecílie,“ spustil. „Advokát Sigurd Henden zaslal podnět Komisi pro obnovu řízení.“

„Aha.“

„Rádi bychom získali vaše vyjádření k obvinění z toho, že jste údajně manipuloval s důkazy, na jejichž základě byl Rudolf Haglund usvědčen.“

Wisting si odkašlal a pevným hlasem se zeptal: „Jakže znělo vaše jméno?“

Novinář zaváhal a Wisting získal podezření, že ho předtím zamumlal záměrně.

„Eskild Berg.“

Wisting si znovu odkašlal. To bude obyčejný zpravodaj, žádný zaměstnanec kriminalistické redakce, s nimiž občas mluvil, když se něco dělo. Měl dojem, že to jméno v novinách už zahlédl, ale nevybavoval si, že by s dotyčným někdy hovořil.

„Jak byste okomentoval obvinění, že jste zfalšoval důkazy?“ zopakoval novinář.

Wistingovi přešel po zátylku a zádech mráz, dokázal však zachovat klidný tón.

„Je těžké se k tomu vyjádřit..., když neznám obsah obvinění.“

„Advokát Henden tvrdí, že může doložit, že Rudolf Haglund byl odsouzen na základě nastrčených důkazů.“

„O tom mi není nic známo.“

„Vy jste byl tehdy vedoucím vyšetřování?“

„Ano, to souhlasí.“

„Je to tedy pravda? Došlo tam k falšování důkazů?“

Wisting mlčel, přitom si v hlavě formuloval odpověď. Novinář sotva očekává, že bych mu to potvrdil, ale očividně mě chce vyprovokovat ke komentáři.

„Nevím, z čeho Henden ve svých tvrzeních vychází,“ spustil pomalu, aby měl novinář čas si jeho slova zaznamenat. „Není mi však jakkoli známo, že by během vyšetřování mělo dojít k nějakým nesrovnalostem.“

„Údajně také existuje svědek, který nedostal příležitost svědčit,“ pokračoval novinář. „Jeho výpověď by prý hovořila v Haglundův prospěch.“

„O tom mi také není nic známo, ale jsem si jistý, že to komise prověří.“

„Nepřipadají vám obvinění vznesená vůči vám jako tehdejšímu odpovědnému vedoucímu vyšetřování velice závažná?“

Novinář se očividně snažil vydolovat z něj osobní reakci.

„Můžete ocitovat to, co jsem právě řekl,“ odpověděl mu Wisting. „Víc vám k tomu dnes večer nepovím.“

Novinář to ještě několikrát zkusil, avšak bez úspěchu. Wisting poté telefon odložil, dobře si vědom toho, že jeho vyjádření beztak v této záležitosti nesehraje žádnou významnější roli. Dobře chápal, že tisk má úlohu hlídačícího psa. Úkolem médií je kritizovat politiky, lidi u moci a veřejné orgány. Média mají bránit právo a odhalovat podvody a bezpráví. Tyto principy sám hájil, přesto mu nyní připadalo, že bezpráví postihlo jeho samotného.

Opět obrátil pohled k okennímu sklu, po němž stékaly kapky deště. V hlubokém zamyšlení sledoval vlast-

ní odraz. Sporé osvětlení překrucovalo obrysy jeho tváře a měnilo ho v cizího člověka.

Sigurda Hendenen znal z několika jiných případů. Henden tehdy před sedmnácti lety Haglunda v soudním řízení neobhajoval, avšak dnes to byl uznávaný a prominentní advokát pracující v jedné z největších a nejrenomovanějších advokátních kanceláří v Norsku a měl za sebou působení na ministerstvu spravedlnosti ve funkci náměstka a osobního poradce. V případech, během nichž s ním měl Wisting co do činění, vystupoval rozumně a korektně. Nehrál divadýlko pro veřejnost, a když se s něčím vytasil v médiích, obvykle míval v rukou solidní karty.

Wisting již předtím dobře věděl, že Henden na případu pracuje. Advokát totiž před dvěma měsíci požádal o zapůjčení spisu. Občas se stávalo, že je novináři, soukromí detektivové nebo advokáti přiměli otevřít archiv, ale zřídka kdy to k něčemu vedlo.

Henden nebyl ten typ advokáta, který by psal dopisy nebo podněty jen proto, aby udělal na své klienty dojem. Udržoval si vysoký profesní standard, a ve starém spisu tedy musel pro podání podnětu na obnovu řízení najít důvodné skutečnosti. Wistingovi jen nešlo na rozum, co to mohlo být, a uvědomoval si, že ho to zneklidňuje.

Ze zamyšlení ho vytrhla Suzanne.

„Nemohl bys mi pomoci?“ požádala ho a otevřela myčku. Vzápětí ucouvla, protože jí do obličeje vystoupala horká pára.

Wisting vstal, věnoval jí úsměv a obešel pult, aby vyzvedl a uklidil sklenice.

Suzanne došla ke dveřím, zamkla a otočila cedulku tou stranou, která hlásala, že je zavřeno. Pak začala sfoukávat svíčky.

Wisting otevřel ústa, aby jí řekl o Cecílii Lindeové, ale nevěděl, kde by měl začít, a proto je zase zavřel.

5

Jakmile Line vyjela z podzemních garáží, zalil jí čelní sklo déšť. Voda stékala v pramíncích po okénkách a rozmlžovala svět mimo automobil.

Během prvních kilometrů po dálnici jí myšlenky neustále zalétaly k otci a k nejistotě, která ho musí trápit. Cítila se bezmocná – jako by otce zradila.

Vrhla pohled na papírek na sedadle vedle sebe, kde měla napsané informace od šéfa zpravodajství, a uvědomila si, jak se jí v hlavě začínají formovat jiné myšlenky. Nemá možnost nijak zabránit tomu, aby materiál o jejím otci otiskli, ale mohlo by se jí podařit odsunout ho z titulní strany. To ovšem zcela závisí na tom, jak si poradí se záležitostmi, do níž se má nyní pustit.

V případě vraždy byly první hodiny stejně důležité pro policisty jako pro novináře. Line sešlápla plynový pedál, vylovila mobilní telefon a vytočila číslo fotografa, který už byl na místě. Jmenoval se Erik Fjeld. Byl to nevysoký, obtloustlý a zrzavý chlapík se silnými brýlemi. Line s ním už v minulosti pracovala na několika jiných případech.

„Cos zjistil?“ šla rovnou na věc.

„Teď už uzavřeli širší okolí,“ sdělil jí. „Ale když jsem dorazil na místo, prakticky nikdo tady nebyl.“

„Víme, kdo je ten mrtvý?“

„Ne, a myslím, že to neví ani policie.“

Line mrkla na hodinky. Uzávěrka je ve čtvrt na dvě. Zbývají jí tedy tři hodiny a kousek. Už dokázala dodat materiál na titulní stranu i za kratší dobu, nicméně spíš zásluhou případu samotného než svou vlastní. Vraždy bývaly poslední dobou čím dál méně často materiálem na titulní strany tištěných vydání. Zájem o nová zjištění klesal s tím, jak internetové deníky informovaly o události už v době, kdy teprve jely rotačky. V takovém případě musel být čin něčím výjimečný nebo ho museli prezentovat z úhlu pohledu, jaký nezaujímal nikdo jiný.

„Ale je to muž, že?“ ujistila se a hleděla přitom přes stěrače na mokrou silnici třpytící se v záři světlometů.

„Ano, prý asi padesátiletý.“

Line se zašklebila. To znělo jako případ, ze kterého jen sotva půjde něco vytěžit. Tučnější titulky jim zajišťovaly mladé ženy. Tak to prostě bylo. Pravděpodobnost, že by mohlo jít o nějakou celebrity, také nebyla příliš vysoká. Line si v rychlosti vzpomněla jen na dvě známé osobnosti pocházející z Fredrikstadu. Roald Amundsen a filmový režisér Harald Zwart. Amundsen je mrtvý bezmála sto let a Zwart se nejspíš ani nezdržuje v Norsku.

„Nemáš třeba adresu nebo espézetku?“ vyptávala se dál. Takové informace by jim napomohly dopátrat se identity oběti.

„Bohužel ne. Zrovna tam, kde dotyčný leží, nestojí žádné domy ani neparkují žádná auta.“

„Je tam hodně novinářů?“ pokračovala Line v otázkách.

„Jenom místní z *Demokrata* a z *Fredrikstadských listů* a jeden fotograf, co dodává snímky Scanpixu.“

„Cos nafotil?“

„Byl jsem tu hodně brzo, dostal jsem se blízko a mám fakt dobrou sérii. Tělo je zakryté dekou. Pes mrtvého sedí vedle něj a natahuje krk. Fantastické nasvícení s modrými záblesky od majáčku. V pozadí policejní pásky a uniformy.“

„Pes?“

„Jo, toho chlápka musel někdo přepadnout, když venčil psa.“

Line si uvědomila, jak ji ta informace nabudila. Spousta lidí miluje psy.

„Co je to za psa?“

„Takovej šedobílej, hodně chlupatej, něco jako Labbetuss z toho televizního pořadu pro děti, jestli si ho vybavíš. Jenom ne tak velkej.“

Line se usmála. Labbetusse si pamatovala dobře.

„Schovej si ty obrázky se psem, dokud nedorazím,“ nařídila fotografovi. „Ale ostatní posli do redakce. Potřebují na web něco jiného než jenom fotky od čtenářů.“

„O ty snímky se psem budou mít určitě zájem,“ namítl fotograf. „Jsou vážně dobré.“

„Počkej s nimi,“ zopakovala Line. Potřebovala je pro svůj článek, a kdyby byly fotografie už na netu, hodnota její vlastní práce by klesla.

Fotograf už dál nic nenamítal, a tak hovor ukončila. Pak vrhla pohled do zpětného zrcátka a zadívala se sama sobě do očí. Měla je modré. Nebyla nalíčená a po cvičení, než se stavila v práci, se ani neučesala. Připadalo jí, jako by se jí během poslední hodiny obrátil život vzhůru nohama. Na dnešní večer vlastně neměla jiné plány než plácnout sebou na pohovku a pustit si nějaký pěkný film. Teď rychlostí mírně převyšující povolený limit uháněla po E6 do Østfoldu.

Poté, co minula sjezd na Vinterbro, přešla do pomalejšího pruhu a zvedla lísteček s číslem člověka, který jim poskytl tip. Měla by si s ním domluvit schůzku a vyzpovídat ho osobně, ale na to není čas. Musí to zvládnout po telefonu.

Přístroj dlouho vyzváněl. Muž byl zážitkem očividně otřesený, neboť se mu chvěl hlas.

Line se naklonila vpřed, položila si na volant papír a dál řídila předloktím, přitom si zapisovala klíčová

slova. Muž jí nesdělil nic jiného, než co už věděla. Mrtvého našel cestou domů.

„Ještě z něj tekla krev,“ líčil jí. „Ale nedalo se už nic dělat. Obličej měl úplně na maděru.“

Line se otřásla, ovšem slova o tekoucí krvi se budou dobře vyjímat jako vypíchnutý citát – tím se přiblížila možnosti, že přece jen dosáhne na titulní stranu. Způsob vraždy navíc vždycky přitahuje pozornost.

„Vrah ho tedy ubil?“ ujistila se.

„Jo jo.“

„Víte čím?“

„Ne.“

„Neleželo tam někde něco? Nějaká úderná zbraň nebo něco podobného?“

„Ne... Všiml bych si, kdyby se tam válela třeba pálka. Ale mohl to udělat i kamenem nebo něčím takovým.“

„Musel jste na místo činu přijít vzápětí,“ usoudila Line podle zmínky o čerstvé krvi. „Neviděl jste tam nikoho dalšího?“

Rozhostilo se ticho, jako by muž přemýšlel.

„Ne, byl jsem tam jenom já,“ odvětil nakonec. „Já a ten mrtvý. A jeho pes.“

Další kolo doplňujících otázek už nic použitelného nepřineslo. Line hovor ukončila a uvědomila si, jak jí cloumají protichůdné pocity. Honí se za krvavými a bestiálními detaily v naději, že díky nim odsune z titulní strany materiál o otci. Aby uspokojila své potřeby, přeje si, aby někdo jiný co možná nejvíc trpěl. Tyhle myšlenky u sebe nepoznávala.

Nákladní automobil před ní rozstříkl na mokré vozovce kaluž vody. Line ho předjela a vytočila číslo na informace.

Kolegové, kteří zůstali v redakci, obvykle při výjezdech fungovali jako záloha a podpora. Tvořili tým, který ji průběžně informoval o tom, co píšou různé internetové deníky, z vlastní iniciativy prověřovali informace

a zjišťovali, co by jí mohlo být k užitku. Nyní však neměla chuť s kýmkoli z redakce mluvit.

Ozval se jí ospalý hlas ženy, která se zeptala, čím jí může pomoci. Line si vyžádala telefonní číslo benzínové stanice ve fredrikstadském Starém Městě. Zvěsti má jí na maloměstě tendenci se šířit rychle a Line ze zkušenosti věděla, že na benzínkách, které mají otevřeno i večer, se probírá leccos.

Žena ji přepojila na Statoil Østsiden. Dívka, která telefon zvedla, měla mladý hlas. Line se představila a zvedla papír, na němž měla od šéfa zpravodajství heslovitě shrnuté dosavadní informace.

„Pracuju pro VG a jedu do Fredrikstadu, mám psát o vraždě v Heibergově ulici,“ vysvětlila a pohledem na papírek se ujistila, že jméno ulice nepopletla. „Nedoneslo se vám o tom činu něco?“

Poslouchala, jak dívka chvíli převaluje v ústech žvýkačku, a teprve pak se jí dostalo odpovědi.

„Jo, pár lidí tu o tom mluvilo.“

„Neříkal někdo, kdo je oběť?“

„Ne.“

„Prý to byl muž, který zrovna venčil psa.“

„Zrovna tam, kolem vodního příkopu u pevnosti, venčí psy spousta lidí.“

„Měl chlupatého psa,“ zkusila to přece jen Line. „Takového jako Labbetuss. Možná se zastavil u vás na benzince?“

„Jako Labbetuss?“

Dívka už se asi na pořady pro děti nedívá, pomyslela si Line, ale do vysvětlování se nepustila.

„Zavražděnému by mělo být mezi pětáctýřiceti a padesáti,“ pokračovala raději.

„Myslím, že jsem nikoho takového neviděla,“ odvětila dívka po krátkém zaváhání. „Rozhodně ne dneska, ale můžu se klidně poptat.“

„Prima. Mohla byste si zapsat moje číslo a zavolat mi, kdybyste něco zjistila? Za užitečné informace platíme.“

Odměnu za případný tip obvykle nenabízela, mohl to však být rozhodující faktor, který lidi přiměl, aby se ozvali.

„Fajn,“ opáčila dívka. „Na to číslo, co vidím na displeji?“

Line jí číslo pro jistotu ještě odříkala a zopakovala výzvu, aby jí dívka zavolala.

„Mimochodem, není zrovna ideální počasí na procházku,“ prohlásila dívka. „Lije jako z konve. A lilo celý večer.“

Line jí dala za pravdu, ale víc se k tomu nevyjádřila.

V dalším kole zavolala na dispečink taxíků. Muž, který telefon zvedl, měl zajímavý dialekt a hlásky vyslovoval zeširoka a poněkud nosově. Line sice nepomohl, přepojil ji však na vůz čekající v Torsneské ulici poblíž místa činu.

„Nedoneslo se vám, kdo by mohl být ten mrtvý?“ zeptala se řidiče poté, co se představila.

Taxikář byl velmi ochotný, ale ani on jí nemohl posloužit.

„Po večerech se tu potuluje dost cizinců,“ sdělil jí pouze. „Jednoho z našich řidičů v létě v Gudebergu oloupili, pachatel ho přitom ohrožoval nožem.“

„O tom jsem myslím četla,“ opáčila Line, ačkoli si případ nevybavovala.

Ještě než stihla dát taxikáři své telefonní číslo a přislíbit finanční odměnu za poskytnutí informace, nabídl jí sám, že se poptá mezi kolegy a známými.

Hodiny na palubní desce ukazovaly 22:19. Prozatím se neměla čeho chytit. Do uzávěrky přitom zbývaly už jenom necelé tři hodiny.

6

Ve chvíli, kdy Line ve Fredrikstadu přejížděla obloukový most dělící centrum od Starého Města, byla uzávěrka o další půlhodinu blíž. Line se ve městě nevyznala a nechávala se vést navigací, kterou měla připevněnou k čelnímu sklu.

Heibergova ulice se nacházela ve známé obytné čtvrti. Po obou stranách se rozkládaly velké pozemky s vilami, udržované ovocné zahrady a bílé natřené plaňkové ploty.

U vjezdu do sportovního areálu byla ulice uzavřená. Blokoval ji našikmo zaparkovaný policejní vůz a červenobílé policejní pásy, třepotající a kroučící se ve větru, vymezovaly poměrně rozsáhlou oblast. Před nimi stálo několik aut a dvojice lidí pod deštníkem.

Line zajela na parkoviště před sportovní halou, vypnula motor a vyhlížela do chladné dešťové clony. Nasávala první dojmy. Tmu a déšť provrtávaly silnými paprsky dva strategicky umístěné světlometry. Přímo nad místem činu byl vztyčený velký stan. Stál na stezce pro pěší a cyklisty, rovnoběžné s uzavřeným úsekem silnice. V umělém osvětlení Line viděla techniky v tradičních bílých sterilních kombinézách ohledávající místo činu. Chodili po stezce sem a tam a do igelitových sáčků opatřených popisnými štítky shromažďovali veškerý potenciální důkazní materiál.

Dva muži v pláštěnkách s logem státní televizní a rozhlasové stanice NRK na zádech právě balili nádobíčko do bílé dodávky patřící lokální redakci.

Line se natáhla na zadní sedadlo, prohrabala se taškou a vyndala z ní nepromokavou bundu. Chvilí s ní zápolila, než se jí podařilo si ji obléknout, pak vystoupila. Do tváře ji udeřily vítr a voda.

Jeden z řidičů na místě na ni zablikal světlomety. Line přeběhla k čekajícímu autu. Poznala za volantem Erika Fjelda a zapadla na sedadlo spolujezdce. Koberček na podlaze byl posetý prázdnými lahvemi, papírky od párků v rohlíku a dalšími odpadky, které zachrastily, když se pod palubní desku pokusila vmáchnout nohy.

„Něco nového?“ zeptala se.

„Taky tě rád vidím,“ usmál se na ni Erik.

Line mu úsměv oplatila a došlo jí, že tu fotograf celou dobu jenom čekal.

„Ukážeš mi ty fotky?“ požádala ho.

Erik nastavil na fotoaparátu mód pro prohlížení snímků a přidržel Line displej před očima.

Fotografie byla lepší, než si Line představovala. Mrtvý muž byl zakrytý světle modrou příkrývkou, zpod níž vyčnívaly jen holínky. U hlavy mu seděl pes. Mokrý rozježená srst se mu leskla. Zvíře naklánělo hlavu ke straně, což mu dodávalo sklíčený a udivený výraz. Zároveň mělo čenich vystrčený dopředu a otevřenou tlamu. Člověk ho takřka slyšel výt.

Line spokojeně přikývla. Byl to dojemný snímek. Černý asfalt v popředí navíc poskytne grafikovi vhodnou plochu, kam bude moct umístit titulek a text.

„Kde je ten pes teď?“ zvedla hlavu. Čelní sklo bylo zevnitř orosené a zamlžené. Nahnula se vpřed a hřbetem ruky ho částečně otřela.

„Přijeli si pro něj z Falcku.“

„Přijela si pro něj asistenční služba?“

„Ano, Falck má ve městě na starosti péči o bezprizorní psy. Myslím, že se všem ulevilo, když si ho odvezli. Poslouchat ho bylo děsné.“

Line náhle něco napadlo. Pootevřela dveře auta, aby se rozsvítilo světýlko uvnitř.

„Kam ho odvezli?“

„Toho psa?“

„Jo. Kde je teď?“

„Řekl bych, že u nich na stanici. Tomteveien v Lilleby.“

Line vyskočila, ještě než domluvil.

„Kam jdeš?“

„Zajedu se na toho psa podívat.“

„Mám jet s tebou?“

Line zavrtěla hlavou.

„Počkej tady. Jistě brzy přijedou naložit tělo. To bys měl zdokumentovat. Zavolám, kdybych tě potřebovala.“

Přibouchla za sebou dveře, přeběhla ke svému autu a natukala do navigace název ulice, který jí fotograf sdělil. Místo se nacházelo na druhém břehu řeky Glommy, kousek od centra. Podle přístroje měla cesta trvat jedenáct minut. Line tam byla za devět a půl.

Před velkou budovou s šedou fasádou z oceli a hliníku stál autojeřáb s motorem běžícím naprázdno. Jeho řidič právě smotal lano a ukládal ho do skříně pod ložnou plochou. Vzhlédl, když Line zajela vedle něj.

Vystoupila a usmála se na něj.

„To vy se ujímáte zatoulaných psů?“ oslovila ho a rychle si rukou poupravila rozčuchaný účes.

„Vám se nějaký zaběhl?“ opáčil muž a svlékl si pracovní rukavice.

„To zrovna ne,“ přiznala Line. „Ale chtěla jsem se zeptat, jestli bych se nemohla podívat na psa, kterého jste sem před chvílí přivezli z Heibergovy ulice.“

Stála v oranžové záři silných svítlen visících na zdi. Muž si ji přeměřil od světlých vlasů až po špičky prstů na nohou. Když se pak pohledem vracel, zastavil se na chvíli v úrovni jejího hrudníku. Nato přikývl.

„Na psa toho zavražděného?“

Line přitakala, představila se a vysvětlila, pro koho pracuje. Zpravidla se jí stávalo, že po sdělení této informace lidé zaujali jedno ze dvou stanovisek. Jakmile zjistili, že je novinářka, začali se buď chovat odmítavě, anebo se ukázalo, že mají k novinám, v nichž působí, pozitivní vztah. To byli ti, kteří *VG* denně četli u šálku kávy a spatřovali v rozmluvě s ní možnost být při tom a ovlivnit obsah následujícího vydání.

Muž před ní si prohrábl promočené vlasy.

„Chcete se na něj se mnou dojit podívat?“ zeptal se a pokývl ke garážím za sebou.

Line se usmála a následovala mechanika do haly, v níž ze stropu visely řady jízdnicích kol.

„Ztráty a nálezy,“ rozhodil muž rukama. „Drillo je tam uvnitř,“ ukázal na dveře na opačném konci prostoru.

„Drillo?“ podivila se Line.

„Ano, pojmenovali jsme ho tak,“ usmál se muž. „Protože je to přesně takový pes, jakého má Drillo.“

No jo, to je pravda, pomyslela si. Drillo, vlastním jménem Egil Olsen, někdejší trenér národního fotbalového mužstva, má taky chlupatého psa, přesně takového, jakého viděla na fotografově snímku. A pokud si dobře vzpomíná, i on pochází z Fredrikstadu. No vida, tak to mají ve městě ještě jednu celebrity.

Muž před ní otevřel dveře do další místnosti. Ta byla jen slabě osvětlená a rozdělená na čtyři zamřížované kotce s drátěnými dveřmi.

Pes v prvním kotci byl mohutný německý ovčák s šedým čenichem a prázdným pohledem. Apaticky zamrkal, než opět položil hlavu na packy.

V nejzazším kotci seděl pes, jehož osazenstvo stanice Falck stihlo pokřtít na Drilla. Pohled měl temný a sledoval veškeré mužovy i Lininy pohyby. Jeho oči vypadaly jako skleněné, hleděly skrze muže a Line, ale současně přímo na ně.

Line popošla až k pletivu. Pes uvnitř se zvedl a poklidně se přišoural blíž. Přiložila k pletivu dlaň. Pes se na ni zadíval a krátce začenicchal, ocasem však nezavrtěl.

Muž k Line zezadu přistoupil.

„Chtěla byste k němu?“

Nepočkal na odpověď a rovnou vytáhl zástrčku, která drátěné dveře zajišťovala. Line vešla dovnitř. Pes se posadil a klidně na ni hleděl.

„Ahoj hafíku,“ pozdravila ho a podrbala ho pod tlamou. Pak mu zdvihla uši a jala se je zkoumat.

„Nevíte, jestli je očipovaný?“ zeptala se muže v montérkách.

Muž povytáhl koutek úst.

„Myslím, že na to ještě nikdo ani nestihl pomyslet,“ odvětil a přešel ke skříni. „Ale máme tu na to někde takovou mašinku.“

Než Line přestoupila do kriminalistické redakce, napsala jednou článek o možnostech identifikace psů. Existovaly dva způsoby: buď tetování na vnitřní straně ucha, nebo elektronické označení mikročipem, který veterinář aplikoval zvířeti injekčně na levou stranu krku nebo těsně nad levé rameno. Čip přitom obsahoval registrační číslo, které se dalo dohledat na internetu a díky němuž bylo možné vypátrat majitele.

„Tady je,“ pronesl muž a vytáhl přístroj podobající se čtečce čárových kódů v obchodech.

Line se pokusila mikročip nahmatat, protože by měl být uložený těsně pod kůží, avšak nenašla ho.

Muž vstoupil do kotce za ní a přejel čtečkou psovi nad krkem tam a zpátky. Čtečka zapíjala a na displeji se objevilo patnácticiferné číslo: 578097016663510.

„Nech ji hořet,“ vyzval Wisting Suzanne.

Ta se právě skláněla nad svíčkou u nejzazšího stolku a chystala se ji sfouknout. Zarazila se a věnovala Wistingovi tázavý pohled.

„Posaď se na chvílku,“ pokračoval a došel k ní.

Suzanne na něj nechápavě hleděla, avšak sedla si. Plamínek svíčky jí rozzářil obličej. V oříškových očích měla kolem zorniček pazourkově šedé skvrnky, které odrážely světlo jako krystaly křemene.

Wisting zavřel oči a sebral odvahu, potom se posadil naproti ní. Když Suzanne udělala to, co provedl převozník na řece Hudson, nabyl Wisting dojmu, že mu odplouvá. Po otevření kavárny, o níž tak dlouho snila, jako by se změnila v jiného člověka, než byl ten, kterého si vpustil do života. Největší problém spočíval patrně v tom, že už prakticky vůbec nebyvala doma. Kavárna se pro ni stala tím nejdůležitějším a samozřejmě si žádala své. Měla otevřeno šest dní v týdnu, dvanáct nebo čtrnáct hodin denně. Po finanční stránce do ní Suzanne investovala většinu prostředků, které získala prodejem svého domu poté, co se nastěhovala k Wistingovi, avšak nejvýznamnější investicí byl čas. Zaměstnávala sice několik lidí na výpomoc, ale většinu prací si zajišťovala sama, včetně úklidu a vedení účetnictví. Když začala s Wistingem bydlet, vyplnila tesknou prázdnotu, která ho přepadla po Ingridině smrti. Nyní se značná

část oné prázdnoty vrátila. Zřídka mívali čas si promluvit a většinou pak spolu hovořili jen krátce, tak jako teď, po zavírací době.

Wisting natáhl ruce přes desku stolu a propletl své prsty s jejími. Nebyl si jistý, odkud by měl začít. Případ Cecílie mu dodnes dokázal přivodit bezesné noci, ovšem málokdy o něm mluvil.

„Před sedmnácti lety zmizela dívka jménem Cecílie Lindeová,“ spustil.

„Ten případ si pamatuju,“ přerušila ho Suzanne a rozhlédla se po prázdné kavárně, jako by na něco netrpělivě čekala. „Zrovna jsem se sem přistěhovala. Její otec byl Johannes Linde.“

Wisting přikývl. Johannes Linde byl čilý obchodník a developer, který se proslavil tím, že v polovině osmdesátých let založil vlastní oděvní značku. Každý druhý teenager chodil v jeho volném pleteném svetru značky Canes. Jeho dcera pózovala na mnoha prodejních plakátech jako fotomodelka.

„Měli venkovské sídlo u Ruglandu,“ pokračoval Wisting. „Trávili tam každé léto. Johannes, jeho manželka a děti Cecílie a Casper. Cecílii bylo tehdy dvacet let. Odpoledne v sobotu 15. července zničehonic zmizela.“

Světlo před nimi se neklidně třepotalo. Po svíčke stékal v tenoučkém pramínku vosk a na ubruse vytvářel rychle zasychající kaluž. Suzanne neodtrhla zrak od Wistingova pohledu a čekala na pokračování.

„Chvilí po druhé si šla zaběhat,“ vykládal dál Wisting. „Krátce před sedmou ji otec nahlásil jako pohřešovanou.“

Dům pod poryvem větru zapraskal. Do oken zabušil déšť.

„Toho léta bylo hrozné vedro,“ připomněl Wisting jen tak mimochodem. „Cecílie chodila běhat téměř denně. Běhávala daleko, ale neměla žádné stále trasy. Tamními lesy vede spousta turistických stezek a štěrkových

cest, které s oblibou prozkoumávala, často bývala pryč i několik hodin. To nám ztěžovalo práci. Rodina se domnívala, že si někde zvrtila kotník nebo upadla a pohmoždila se, jenže v té době ještě nebyly mobilní telefony, takže by si nemohla přivolat pomoc. Hledali ji na nejbližších cestách, ale když ji nenašli, zalarmovali policii. Z našeho oddělení jsem s nimi mluvil jako první já a mým úkolem také bylo ji najít.“

Wisting na okamžik zavřel oči. Tehdy před sedmnácti lety úzce spolupracoval s Frankem Robekkem. Ten byl o rok mladší a chodil na policejní akademii o ročník níž. Wistingovi se s ním pracovalo dobře, jenže při vyšetřování Cecíliina případu se něco stalo. Robekk se stáhl a začal se věnovat jiným případům. Ani Wisting, ani ostatní kolegové mu to nezazlívali. Věděli, co v sobě dusí, a bylo jim jasné, že pro něj Cecíliino zmizení muselo představovat osobní utrpení.

„Hledali jsme ji celý večer i celou noc,“ navázal Wisting a myšlenky na Franka Robekka zaplašil. „Přijížděly nové a nové posily. Psovodi, civilní ochrana, Červený kříž, skauti, sousedé z okolních chat a další dobrovolníci. Po rozednění byl nasazen vrtulník. Cecílie několikrát zakončila běhání koupelí v moři, a proto byla oblast pátrání rozšířena i na pobřeží.“

„Našli jste ji po dvou týdnech,“ vybavila si Suzanne.

„Po dvanácti dnech,“ upřesnil s pokývnutím Wisting. „Někdo ji vyhodil do příkopu u askeskogenské silnice, ale už dávno předtím nám došlo, že se musela stát obětí trestného činu.“

„Jak to?“

Wisting stáhl ruce k sobě.

„Vždyť zmizela. Nikdo prostě jen tak nezmizí.“

Odkašlal si, jako by se chtěl zbavit překážky bránící vzpomínkám z někdejšího vyšetřování vyplout na povrch.

„Viděla ji spousta lidí, a jak se zpráva o jejím zmizení šířila, hlásili se nám svědci. Turisté, obyvatelé chat, děti a sedláci. Nejdřív běžela směrem na západ, k pláži Nalumstranda. Pak pokračovala po pobřežní stezce na východ a nahoru ke Gumserødskému statku. Tam veškeré stopy končily.“

Wisting si představil mapu, kterou měl tehdy pověšenou na stěně kanceláře a která byla posetá červenými puntíky značícími každého svědka, jenž Cecílii viděl. Jednotlivé body se daly spojit jako v dětských spojovačkách, a tak mohla policie rekonstruovat dívčinu osudovou cestu.

„V úterý ráno, tři dny po jejím zmizení, se na policejní stanici dostavil Karsten Brekke. Dočetl se o události v novinách, tak jako všichni ostatní. Když bylo po Cecílii vyhlášeno pátrání, byla na titulních stranách použita reklamní fotografie na svetry značky Canes.“

„A ten ji viděl?“ zajímala se Suzanne.

„Ne, ale viděl člověka, o kterém se dalo předpokládat, že to byl pachatel,“ odvětil Wisting. „Brekke tehdy přijížděl s traktorem po hlavní silnici směrem na Stavern. Na křižovatce v místech, kde se šterková cesta vedoucí od Gumserødského statku napojuje na silnici Helgeroaveien, zahlédl bílý Opel Rekord se skvrnami rzi. Auto mělo otevřený zavazadlový prostor a po cestě popocházel muž.“

Wisting si dodnes pamatoval popis, který jim Brekke poskytl. Ze sedadla traktoru měl dost času si cizího člověka prohlédnout. Dotyčný měl na sobě bílé tričko a džíny. Tmavé vlasy s hustými kotletami. Široký obličej, mohutná brada. Oči posazené blízko sebe a na čele vrásky, jako by mu cosi dělalo starosti. Nejdůležitější ze všeho byly ale dva detaily: v jednom místě měl prý jakoby vpadlý nos a z koutku úst mu visel cigaretový nedopalek.

Wisting tehdy poslal na místo výjezdovou skupinu techniků. Ti ve snaze objevit něco, co by se dalo analyzovat, okolí křižovatky pečlivě pročešali. V igelitových sáčkích, do nichž se ukládaly zajištěné předměty, si přivezli mimo jiné tři nedopalky.

„Našlo se ještě něco,“ přerušila ho Suzanne. Očividně si vybavovala další podrobnosti případu. „Kazetový přehrávač nebo něco takového, že?“

„Cecíliin walkman,“ přikývl Wisting a pomyslel si, jak se doba během uplynulých let změnila. Teď si hudbu stahujeme bezdrátově do mobilů, které jsou vlastně spíš vyspělými počítači. Tehdy si ji člověk musel přehrávat na kazetách.

„Ten k nám dorazil téhož odpoledne,“ pokračoval. „Cecílie vždycky při běhání poslouchala hudbu. To se zmiňovalo i v novinách. Ten walkman našly dvě holčičky v příkopu u silnice číslo 302, těsně u příjezdové cesty k zámku Fritsøehus.“

„To je prakticky na druhé straně města.“

„Ne tak úplně, ale rozhodně to nebylo logické místo, vzhledem k Cecíliině trase a ke Kuřákovi.“

„Ke Kuřákovi?“

„Tak ho novináři pokřtili, když se doslechli o Brek-keho výpovědi. Říkali jsme mu potom tak i my.“

Wisting přejel rukou po desce stolu.

„Ale to je jedno. Nebylo pochyb o tom, že to byl Cecíliin walkman.“

Wisting polkl. Při líčení starého případu se mu stále jasněji vybavovaly další podrobnosti. Žlutá devadesátiminutová kazeta značky AGFA.

„Cecílie na ní měla napsané svoje iniciály, CL, a název pořadu, který si na ni z rádia nahrála. *Poprush*.“

Wisting znovu polkl a všiml si, jak se Suzanne zavrtěla. Pamatovala si ten případ a bylo jí jasné, co přijde na řadu nyní. Jakmile se tehdy ta zpráva rozšířila, byly jí plné všechny noviny.

„Kriminalističtí technici neměli pořád moc stop. Prozkoumali Cecíliin walkman, jestli na něm nenajdou otisky prstů, avšak našli otisky jen jediného člověka.“

„Cecíliiny.“

Wisting přikývl a vzdychl.

„Walkman mi ležel tři dny v kanceláři, než mě vůbec napadlo přehrát si kazetu, která v něm byla.“

8

V jedné z kanceláří na stanici asistenční služby Falck se shromáždili čtyři lidé. Špinavé montérky mužů stojících okolo Line páchly olejem a kovem. Všichni čtyři chtěli stejně horlivě zjistit, kdo je onen mrtvý majitel psa.

Jeden z mladších mužů věděl, jak se mají nalogo-
vat na internetovou stránku, na níž měli zaměstnanci
přístup k databázi trvale označených domácích zvířat.
Tlačítka klávesnice, kterou měl nyní před sebou, byla
zahnědlá od umazaných prstů věnujících se po ma-
nuální práci kancelářským činnostem. Připojování do
databáze mu trvalo věčnost.

Line pohlédla na hodinky. 23:27. Stanovila si, že bu-
de hodinu sbírat informace a potom zavolá do redakce
a poví jim, co zjistila. Zbude jí tím pádem něco přes
třicet minut na sepsání článku.

„Tak,“ byl konečně připraven onen mladý muž. „Má-
te to číslo?“

Jedním prstem vytukával číslice, které mu Line po-
stupně diktovala. Pak zmáčkl klávesu Enter a za oka-
mžik se na obrazovce objevila odpověď.

Jonas Ravneberg

W. Blakstada 78

1630 Gamle Fredrikstad

Line mezitím vytáhla notes a nyní si vše v rychlosti
zapsala. Nato znovu mrkla na hodinky. Získat jméno,

které s největší pravděpodobností patřilo ubitému muži, jí trvalo sedmadvacet minut. Vůbec nic jí však neříkalo.

„Víte, kdo to je?“ zeptala se mužů.

Ti svorně zavrtěli hlavami. Linina naděje, že ovládne titulní stránku, opět klesla.

„Nevadí,“ pronesla a zastrčila notes do kabelky. „Děkuju vám za pomoc.“

Děšť zatím stihl zesílit, a ačkoli to Line vzala k autu poklusem a držela si přitom nad hlavou bundu, okamžitě promokla.

Skočila za volant, nastartovala a vyfukala do navigace *W. Blakstada 78*. Zatímco přístroj hledal satelitní pokrytí, našla si na internetu jméno muže, který měl v tomto čísle bydlet. Objevila ho pouze v záznamech finančního úřadu. Žádný majetek. Skromné příjmy.

Do ulice *W. Blakstada* to bylo třináct minut jízdy. Line se naklonila nad mapku na malém displeji a zjistila, že se dům nachází, jen co by kamenem dohodil od místa, kde byl mrtvý nalezen.

Během cesty zavolala na informace. Aby byla připravená na to, s čím se na místě setká, chtěla vědět, na koho je napsaná telefonní linka uvedená na dané adrese. Zajímalo ji, jestli má muž ženu, děti nebo družku.

„V ulici *W. Blakstada 78* ve *Fredrikstadu* tady žádnou linku nemám,“ informovala ji žena na druhém konci.

„A co jméno *Jonas Ravneberg*?“

Odpověď zazněla téměř stejně rychle: „Žádný *Jonas Ravneberg*.“

Line bez poděkování zavěsila a v seznamu volaných čísel si našla fotografův telefon.

„Erik.“

„Neznáš nějakého *Jonase Ravneberga*?“

Než fotograf odpověděl, jméno po ní táhle zopakoval, evidentně jí chtěl skutečně pomoci.

„Ne... Rozhodně neznám. Kdo je to?“
„Majitel toho psa.“
„Ten zavražděný?“
„To ještě nevíme, ale je to dost pravděpodobné. Bydlí v ulici W. Blakstada.“
„To je tady za rohem. Zajedeš tam?“
„Už jsem na cestě.“

Stěrače se rychle míhaly přes čelní sklo. Line se nakláněla vpřed a mžourala na rozmlženou silnici. Uvažovala, jestli už policie zjistila jméno a adresu mrtvého.
„Co se děje u tebe?“ chtěla vědět.

„Nic. Mám dál čekat na pohřební vůz?“

„Jo. Zavolám ti, kdybych potřebovala nějaké fotky.“

Ve chvíli, kdy hovor ukončila, jí přišla esemeska. Od šéfa zpravodajství. *Kdy budeš mít material?* ptal se a následovala informace *Objednal jsem ti pokoj v hotelu Quality v Nove ulici.* Než stihla odpovědět, přišla jí od něj další zpráva: *Vsechno v poradku?*

Asi za hodinu, odepsala. A poslala mu pak ještě jednu zprávu: *Muzes mi proverit jisteho Jonase Ravneberga? Rodina, zamestnani...*

Cesta ulicí, kterou jí navigace doporučila, byla stále uzavřená, protože kriminalističtí technici nadále pracovali na místě činu. Line se musela vrátit na hlavní a objet obytnou oblast z opačné strany.

Jednu stranu ulice W. Blakstada lemovaly bílé řadové domy. Na protější straně se až k vodnímu příkopu, který vedl souběžně s ulicí, rozkládala otevřená louka. Za příkopem Line viděla mezi holými stromy světla techniků.

Každý pozemek byl obehnán bílým plaňkovým plotem. Číslo sedmdesát osm byl poslední dům v řadě. Line se podivila, že tu ještě není nikdo od policie. To mohlo znamenat dvě věci. Buď je na špatné stopě, nebo policii předběhla.

Když projížděla okolo domu, zpomalila a vzhlédla, nevšimla si však ničeho zvláštního. Vzápětí zabočila na velké štěrkové prostranství na konci ulice. Na skalní plošině nad ní se proti nočnímu nebi tyčila stará pevnost.

Řadový domek měl dvě nadzemní podlaží. Ve všech oknech včetně sklepních se svítilo. Line zůstala sedět v autě a sledovala, zda nezahledne nějaký pohyb. Pozemek se zdál udržovaný a upravený, s vlastním přístřeškem na popelnice. Přímo naproti přes silnici parkovala červená mazda. Line zařadila, projela kolem ní a zapamatovala si registrační značku, kterou pak natukala do esemesky a tu poslala na dopravní inspektorát. Než vůz otočila, obdržela odpověď. *Jonas Ravneberg.*

Zajela zpátky na štěrkové prostranství a ještě chvíli tam postála. Viděla odsud horní polovinu krajinomalby visící v obývacím pokoji a v druhém okně část kuchyňského zařízení. Jednoduchá tepaná branka v plotě před domem se ve větru otvírala a zavírala. Dům se zdál zcela opuštěný.

Ve chvíli, kdy otevřela dveře auta, dorazila odpověď od šéfa zpravodajství. *Svobodny. Bezdetny. Rodice mrtvi. Socialni davky. Žadny zaznam v textovom archivu. Žadna fotka. Obet vrazdy?*

Nepotvrzena, odpověděla a s ohnutými zády vystoupila z vozu. Déšť už zeslábl a přešel v jemné mrholení. Poněkud se ochladilo. Mezi černými holými větvemi stromů prolétl závan větru.

Line se otrásla a vydala se k řadám domků. Fakt, že muž nemá žádné pozůstalé, v mnoha ohledech leccos zjednodušoval, ovšem současně v ní vzbuzoval zvědavost, kdo Jonas Ravneberg byl. Z toho, co zjistila, se jevil naprosto bezvýznamně. A přesto ho někdo zabil. Zdálo se proto, že vražda byla jen náhodným činem, že se muž stal obětí přepadení. To by mohl být zajímavý

úhel pohledu. Než se pustím do psaní, musím udělat ještě tři věci, pomyslela si. Rychle se podívat na dům, nechat si od policie potvrdit totožnost oběti a promluvit si se sousedy.

Otevřela branku dokořán. Na sloupku byla připevněná cedulka s nápisem *Tady hlídám já* a obrázkem psa. Po hrbolatých kamenech dláždících cestičku ke schodům se šlo špatně.

Na nejnižším stupni se zastavila. Světlo venkovní lampy vrhalo na vstup do domu chráněný stříškou matnou září. Stopy po vloupání byly přesto dobře patrné. Ze dveří trčely třísky do všech stran.

Dál stála na prvním schodu. Vytáhla telefon a vytočila číslo policie. Chvilí trvalo, než hovor na operačním středisku přijali. Jakmile se jí někdo ozval, nacvičeným způsobem se představila, ale pak na okamžik zaváhala, co by měla říct dál.

„Už jste identifikovali toho zavražděného?“ zeptala se nakonec.

„To nemůžu komentovat.“

Rozhlédla se a vystoupila po schodech až ke dveřím.

„Neměl u sebe peněženku nebo něco jiného, podle čeho by se dalo poznat, kdo to byl?“

„Vy jste mě neslyšela?“ opáčil hlas na druhém konci.

„To nebudeme komentovat.“

„Já to ale vím,“ pronesla, jako by dotyčného opravdu neslyšela.

Rozhostilo se ticho.

„Jonas Ravneberg, čtyřicet osm let. Bydlel v ulici W. Blakstada 78.“

„Znamená to, že teď stojíte před jeho domem?“

„Ano, ale přede mnou už tu byl někdo jiný a...“

Zmlkla uprostřed věty. Za leptaným sklem okénka ve vstupních dveřích se pohnul stín.

9

Suzanne se zvedla od stolu a prošla zšeřelým lokálem za barový pult. Vytáhla poloplnou lahev vína, sundala sklenici a tázavě pohlédla na Wistinga.

Ten přikývl a Suzanne sundala ještě jednu sklenku. Wisting oceňoval její prostou starostlivost, to, že na něj myslí při tom, co dělá. Taková byla v dobách, kdy se seznámili.

Tmavě červené víno v záři svíčky jiskřilo. Wisting sevřel sklenku oběma rukama a upřel na ni pohled. V hlavě mu ožívaly vzpomínky. Živě viděl, jak tehdy stiskl na Cecíliině walkmanu tlačítko Play a jak páska zachrastila, když se napjala.

„Záznam začínal uprostřed písničky,“ začal vysvětlovat a otáčel přitom skleničkou. Byl to jeden ze šlágrů tehdejšího léta. Zpíval ho černošský interpret Seal. *Kiss from a Rose*. Dodnes ho v rádiu občas hrají. Poslech Sealova hrubého a zároveň hebkého hlasu v něm vždycky vzbuzoval nevolnost.

„Najednou hudba zmlkla a ozval se Cecíliin hlas,“ pokračoval Wisting.

Zavřel oči a vybavil si syrové zoufalství v dívčině téměř ochablém hlase i to, jak bystře a inteligentně vystupovala. Záznam tehdy poslouchal spolu s Frankem Robekkem. Bylo to již v době, kdy se Frank z případu stále víc a víc stahoval. Začínalo toho na něj být příliš.

„Uvedla svoje jméno a místo bydliště, řekla, kdo jsou její rodiče a kolikátého je. Bylo pondělí 17. července.“

„Pondělí?“ podivila se Suzanne. „Zmizela přece v sobotu, ne?“

„Když ji dvanáctého dne našli, byla mrtvá teprve pár hodin.“

Suzanne souhlasně přikývla a pronesla: „Držel ji v zajetí.“

„Místo, kde ji ukrýval, jsme nikdy nenalezli, ale možná jich měl víc a stěhoval ji, takže nějak dokázala vyslat do světa zprávu.“

„Co na záznamu říkala?“

Wisting si to pamatoval téměř slovo od slova. Metodicky a zcela věcně shrnovala, co se stalo.

„V sobotu 15. července jsem si šla zaběhat a cestou mě unesl muž. Stalo se to na křižovatce u Gumserødského statku. Měl staré bílé auto. Ležím teď v kufru toho auta. Seběhlo se to rychle. Nestihla jsem si ho pořádně prohlédnout, ale nakysle páchl, kouřem a ještě něčím jiným. Žnám ho od vidění. Měl na sobě bílé tričko a džíny. Tmavé vlasy. Malé černé oči a husté černé obočí. Křivý nos.“

Wisting před sebou posunoval sklenku zleva doprava, aniž z ní upil. Kvůli věčnosti, s jakou Cecilie mluvila, se záznam zdál naaranžovaný, skoro jako by předčítala něco, co měla nakázáno říct. Až ke konci se jí hlas zlomil a přešel v pláč. Pak nahrávka skončila, stejně náhle jako začala. Populární moderátorská dvojice rozjařeně zvolala své proslulé slogany *Hej, hej, hej* a *Balalajka* a představila další desku.

„To bylo všechno?“

Wisting zavrtěl hlavou.

„Nahrávka trvala minutu a čtyřicet tři vteřin. Za tu dobu se toho dá říct hodně. Cecilie vylíčila, že s ní auto jezdilo hodinu, než zastavilo, ale ještě několik hodin potom ležela v kufru. Když ho muž konečně otevřel,

nacházelo se auto ve velké tmavé garáži. Oslepil Cecílii světlem kapesní svítilny a donutil ji, aby si přes hlavu natáhla kuklu. Pak ji přiměl z garáže vyjít, přejít přes dvůr a sestoupit do sklepa. Tam byla dva dny a poté ji muž znovu dovedl do auta. Když ji vedl tam a zpátky, viděla si zpod kukly na nohy a usoudila, že se nachází na nějakém statku.

„Jak se jí podařilo nahrát ten vzkaz?“

„Její walkman zůstal ležet v kufru auta a jí se podařilo namluvit do něj zprávu. Kam ji muž vezl nebo jak dokázala walkman někde zanechat, to nevíme.“

Suzanne zaváhala.

„Udělal jí ten muž ve sklepě něco?“

„Jen ji pozoroval.“

„Pozoroval?“

„Sklep, ve kterém byla zavřená, měl bílé stěny a silné světlo na stropě. Pod stropem bylo okénko. Muž ji tím okénkem sledoval.“

Svíčka před nimi prskla a knot se ponořil do roztaveného vosku. Ke stropu se začal vinout namodralý dým.

Wistingovi nedávaly po nocích usnout nejen představy toho, co musela Cecílie během oněch dvanácti dní prožít, nýbrž i pomyšlení na tu druhou dívku. Na Ellen. Dívku, která zmizela o rok dřív.

10

Stín za leptaným sklem nabyl lidské podoby. Vzápětí zmizel, a než se vstupní dveře domu číslo sedmdesát osm v ulici W. Blakstada rozlétly, stačila Line ustoupit o krok. Přesto ji dveřní křídlo zasáhlo přímo do obličej. Zapotácela se vzad, sletěla ze schodů a ucítla, jak jí z nosu teče krev. Její mobilní telefon dopadl na dlážděnou cestičku.

Z domu se vyřítla postava. Line stihla dotyčného letmo zahlédnout, než zakopl o její nohy a padl přes ni. Byl celý v černém a na hlavě měl kuklu. Line ho téměř instinktivně popadla za jednu nohu a sevřela ji. Chvilí se kutáleli. Muž se jí snažil setrást a bil ji zaťatými pěstmi. Line se otočila, aby ranám nastavila záda. Cítila při úderech bolest v podbřišku, přesto však mužovu nohu nepustila.

Pak muž s mlácením přestal. Vstal a vlekl ji za sebou. Vzhlédla a uviděla, jak bere kovové hrábě opřené o domovní zeď. Zvedl je, rozmáchl se jimi nad hlavou a udeřil ji. Jejich zuby ji zasáhly do stehen a zadku. Vyjekla bolestí a povolila sevření.

Muž po ní hrábě hodil a proběhl kolem ní a brankou ven. Line vyskočila a spatřila ho, jak utíká přes prostranství, kde nechala zaparkované auto, směrem ke staré pevnosti. Vzápětí zmizel ve tmě.

Chvíli stála v předklonu a opírala se rukama o kole-
na. Srdce jí bušilo jako splašené a v ústech cítila pachut'
krve. Na šterku před ní leželo cosi, v čem se odráže-
lo matné světlo pouliční lampy. Sklonila se a předmět
zdvihla.

Bylo to modré autíčko s černou střechou, veliké asi
jako krabička zápalek. Model auta s pohyblivými sou-
částmi. Kufr autíčka byl otevřený. Line ho ukazováčkem
přiklapla a strčila model do kapsy. Potom si hřbetem
ruky otřela ze rtů krev. Přestala jí téct. V hlavě se jí už
formovalo několik zcela konkrétních racionálních my-
šlenek.

Novinářka deníku VG přepadena, patrně vrahem.

To by byl materiál. Na titulní stranu. A i kdyby ne
přímo na titulku, beztak by nemohli v jednom vydání
otisknout článek o jejím otci a současně článek o tom,
co se stalo jí samotné. Byl by to v podstatě střet zájmů.
Mrazivec by musel materiál s obviněními proti jejímu
otci nechat na později, možná by ho musel pozdržet
natolik, že by daná tvrzení byla mezitím vyvrácena a ze
senzace by sešlo.

Line se rozhlédla, aby zjistila, kde má telefon. Dis-
plej svítil a podle počítadla minut poznala, že hovor
s policií nebyl přerušen.

„Haló?“ pronesla do telefonu. V dálce zaslechla po-
licejní sirény.

„Jste tam?“ zeptal se muž na druhém konci. Mluvil
nyní zcela jiným tónem, odmítavý hlas, kterým hovořil
ještě před dvěma minutami, byl pryč. „Co se tam stalo?“

„Byl tady,“ vysvětlila mu Line a uvědomila si, že se
třeše.

„Kdo?“

„Vrah.“

Nikdo jiný to být nemohl, pomyslela si. Současně jí
došlo, v jak nebezpečné situaci se vlastně ocitla. Muž,

který ji přepadl, před pouhými pár hodinami ubil jiného člověka.

Mrkla na hodinky. 23:55. Osmdesát minut do uzávěrky.

11

Wisting zalétl pohledem k hodinám visícím nad barem. Ukazovaly za pět minut dvanáct. Nevěděl, co mu přinese zítřejší den, bylo mu jen jasné, že by měl být co nejodpočatější. Současně nemělo smysl jít si lehnout. Myšlenky mu beztak ještě mnoho hodin nedají spát.

Suzanne se zdála unavená, ale nikoli znuděná, jak se občas stávalo, když jí vykládal o své práci. V očích jí jiskřila zvědavost, jako v dobách, kdy se seznámili.

„Pachatel se jmenoval Rudolf Haglund,“ pokračoval Wisting poté, co upil první doušek vína. „Dostal nejvyšší možný trest, jednadvacet let nepodmíněně.“

„Nepřiznal se?“

Wisting zavrtěl hlavou.

„Ještě sedí?“

„Před půl rokem byl podmíněčně propuštěn a nyní se snaží dosáhnout obnovy řízení.“

„Na základě čeho?“

Wisting znovu upil. Tentokrát větší doušek.

„Tvrdí, že důkazy proti němu byly falešné, že je policie nastrčila.“

„Falešné důkazy?“

„Ve *VG* o tom zítra vyjde článek,“ přikývl a pověděl Suzanne o Linině telefonátu.

Suzanne se opřela, sklenku si přitom přidržovala na klíně.

„Jak jste ho dostali?“ chtěla vědět. „Copak jste se nemohli opřít o analýzu DNA?“

Wisting se zhluboka nadechl nosem a pomalu vydechl, jako by mu činilo problém pustit se do téhle části příběhu.

„Cecílie byla nalezena nahá,“ spustil.

„Znásilnil ji?“

„Ne. Soudní patolog nenašel žádné známky sexuálního násilí.“

„Jak zemřela?“

„Byla udušena, nejspíš jí vrah přitiskl na obličej polštář. V ústech a v očích bodově krvácela a měla zlomenou jazyčku.“

Suzanne odvrátila pohled a Wistingovi došlo, že zašel do přílišných podrobností.

„Tentýž den, kdy byla nalezena, jsme dostali první tip na Rudolfa Haglunda,“ pokračoval proto raději. „Vyhlásili jsme pátrání po muži, na něhož by seděl popis, který nám poskytl traktorista Karsten Brekke. Nor, asi třicetiletý, výška metr osmdesát, tmavé vlasy a jako by vpadlý nos. Sešla se nám jména devadesáti tří lidí, kteří popisu odpovídali. Dvaatřicet z nich vlastnilo bílé auto. Čtrnáct z nich bydlelo v okolí. Tři z nich byli policii známí už z minula.“

„Za co byl Rudolf Haglund dříve odsouzen?“

„Za obnažování na veřejnosti. Bylo to dva roky předtím a dostal jenom pokutu, ale to stačilo, abychom se o něj začali zajímat. Navíc se s jeho jménem pojily dva případy, které byly odloženy – tam byl podezříván z voyeurství. Zbylí dva byli muži od rodin odsouzení v minulosti za krádeže a zpronevěru. Rudolf Haglund bydlel sám. Nikdy nebyl ženatý a neměl děti. Měl málo přátel a známých. Pracoval ve skladu nábytku. Povídal se o něm, že je to divný pavouk.“

„V případě Cecílie ale nešlo o sexuální motivovanou vraždu, ne?“

Wisting pokrčil rameny.

„Kdyby neměl sexuální motivaci, z jakého důvodu by držel mladou ženu pod zámkem?“

„Vydírání?“ navrhla Suzanne. „Její otec byl přece bohatý.“

„Nikdo neobdržel požadavek na výkupné,“ namítl Wisting. „Přitom jsme na to čekali. Napíchli jsme telefon, hlídali jsme poštovní schránky, letní sídlo i dům, ale nikdo se na Lindeovy neobrátil.“

„Co Haglunda usvědčilo?“

„Den poté, co jsme vyhlásili pátrání po muži a autě viděném na křižovatce u Gumserødského statku, nahlásil Haglund, že mu bylo auto odcizeno. Jenomže my jsme se to dozvěděli až zadlouho.“

„Proč?“

„Nahlásil to na policii v Telemarku. Uvedl, že auto zaparkoval v údolí Bjørkedalen přímo za hranicí kraje. Zjistili jsme to, až když jsme na něj dostali tip a začali jsme ho prověřovat.“

„Našli jste to auto?“

„Ne. Byl to starý bílý Opel Rekord. Stejný typ vozu, jaký byl viděn u Gumserødského statku. Tyhle vozy se tehdy často kradly, ale očekávali jsme, že se někde vynoří. Většina kradených aut se poměrně rychle najde, pokud tedy nemluvíme o drahých vozidlech, která se pašují ze země.“

„Mysleli jste si, že se ho zbavil, aby za sebou zahladil stopy?“

Wisting přikývl.

„Ohlásit krádež na policii totiž došel až ve středu 19. července. Vypověděl přitom, že auto odstavil v pátek 14. července odpoledne u hromady klád, vzal si batoh, rybářské náčiní a stan a vydal se do lesa. Když se v neděli vrátil, bylo auto pryč.“

Suzanne napadla tatáž otázka, kterou si tehdy položili i policisté.

„Proč krádež neohlásil hned?“

„Nejdřív se prý potřeboval dostat domů. Tvrdil, že šel pěšky.“

„Pěšky?“

„Bydlel v Dolvenu, to je jen pár desítek kilometrů, a ještě míň, pokud jdeš lesem. Po návratu domů se do-slechl o Cecíliině zmizení a nechtěl údajně policii zatěžovat. Za dva dny dojel vlakem do Porsgrunna a krádež ohlásil na tamním obvodním oddělení s tím, že auto bylo beztak odcizeno v jejich policejním obvodu.“

„Myslíte si, že lhal?“

„Nikdo z desetičlenné poroty mu nevěřil.“

„Jaké jste proti němu měli důkazy?“

„Důvody pro jeho zadržení byly dost chabé,“ připustil Wisting. „Ale podařilo se nám sehnat staříka, který bydlel u železničního přejezdu v Bjørkedalen a chodíval se psem na místa, kde Haglund podle svých slov zaparkoval. Nevzpomínal si, že by tam vůbec viděl nějaké bílé auto. To nám poskytlo záminku k obvinění Haglunda z křivé výpovědi. Lhát záměrně o krádeži auta nemohl z jiného důvodu, než že jeho auto bylo použito k únosu Cecílie. A když ho pak traktorista navíc poznal při fotorekognici, stačilo to na uvalení vazby.“

„Byli jste si jistí, že pachatelem je on?“

Wisting se opřel. Původní absolutní jistota se postupem let vytratila, ale jistý si byl stále. Naprosto jistý ještě předtím, než získali pozitivní výsledky testů DNA z cigaretového nedopalku. Naprosto jistý od okamžiku, kdy ho tváří v tvář vyslyšal. V malých bezedných černých očích se mu zračilo zlo. Navíc byl cítit přesně tak, jak Cecílie popsala na kazetě. Nakysle, cigaretovým kouřem, ale ještě něčím jiným.

„Určité okolnosti hovořily také v jeho prospěch,“ přiznal Wisting a napřímil se. „Cecílie na záznamu zmínila, že v kufru ležela hodinu, než auto zastavilo. Z místa činu k Haglundovu domu to však trvá patnáct až dvacet

minut. Je nicméně pravda, že s ní nemusel jet přímou cestou nebo se Cecílie v tom časovém údaji mohla splést. Nejvýznamnější námitka se týkala toho, že neměl sklep. Cecílie na kazetě tvrdila, že ji pachatel držel ve sklepe s bílými zdmi, silným osvětlením a okénkem pod stropem. U Haglunda jsme takový prostor nenašli. Ovšem v souhrnu nám tyhle informace poskytly vodítka, na jejichž základě jsme usoudili, že ji odvezl někam jinam, do nějakého domu nebo budovy, kterými disponoval nebo kam měl přístup.“

„Našli jste takové místo?“

„Ne. Sklep představoval ve vyšetřování chybějící dílek, ale jakmile dorazily výsledky analýzy DNA, už nebyl podstatný. Ve slinách nalezených na cigaretovém nedopalku, který vrah odhodil během čekání u gumserødské křižovatky, byl zjištěn genetický profil Rudolfa Haglunda.“

Wisting pozvedl sklenku, upřel pohled na její obsah a vybavil si, jak strašně se mu ulevilo, když mu tehdy tu zprávu zavolali. Tlak na vyřešení případu byl masivní. Média se denně dožadovala nových stop, posunu ve vyšetřování a průlomových informací a s každým dnem, kdy jim nebyli schopni poskytnout uspokojující odpověď, se stupňovala jejich obvinění z neefektivnosti, lajdáctví a neschopnosti. Museli čelit výčtkám nejen ze strany tisku, nýbrž i od mnoha politiků, kteří rozdmýchávali mediální bouři tím, že se k policejnímu vyšetřování vyjadřovali negativně. Výsledky testů, které dorazily z Ústavu soudního lékařství, pro ně byly jako vysvobození.

Nyní však Haglundův advokát tvrdil, že může dokázat, že předmět doličný obsahující genetický materiál byl falešný.

Na hodinách nad pultem minula půlnoc.

Wisting se zakrátko bude muset postavit k obviněním čelem.

12

Line se snažila hovor ukončit. Vylíčila už muži z operačního střediska, co se odehrálo, přesto jí dál kladl dotazy. Opakoval to, co mu Line řekla, a stále dokolečka se vyptával na totéž. Zdálo se, že nechce zavěsit, dokud na místo nedorazí první policejní hlídka.

„Někdo mi volá,“ vymluvila se Line nakonec a přehodila policistu na čekání. Vytočila fotografovo číslo.

„Musíš sem přijet. Ulice W. Blakstada 78. Právě tu byl vrah.“

„Ale...“

„Přijed,“ zopakovala Line. „Přepadl mě. Potřebuju fotky.“

„Jsi v pořádku?“

„Přijed,“ řekla potřetí, ale podle hluku poznala, že Erik se už rozjel.

Ve chvíli, kdy zavěsila, se objevilo první policejní auto. Z vozu se ozýval psí štěkot a škrabání na ocelovou klec.

Našla v kontaktech přímé číslo na šéfa zpravodajství. Telefon zvedl rovnou s otázkou: „Něco nového?“

„Něco bych měla,“ odpověděla a otřela si z obličeje další krev. „Vrah mě přepadl. Praštil mě hráběmi.“

Podle zarachocení poznala, že šéf vyskočil ze židle.

„Cože?“ zvolal.

Line mu vysvětlila, jak se dopátrala adresy zavražděného, a současně sledovala psovoda, který obešel auto

a otevřel dveře zavazadlového prostoru. Jako stín z něj vylétl černý ovčák.

„Jsi zraněná?“ zajímal se šéf zpravodajství.

„Teče mi krev z nosu a mám nějaké škrábance,“ snažila se Line svá zranění zlehčit. K domu mezitím dorazil další policejní vůz. Řidič se vydal rovnou k ní.

„Line Wistingová?“ oslovil ji.

„Dej mi patnáct minut a sepíšu ti to,“ pronesla Line do telefonu. „Erik už to sem jede nafotit. Obrázky dostaneš dřív.“

„Nemůžeš napsat článek sama o sobě,“ namítl šéf zpravodajství.

„Sepíšu jen, co se tu odehrálo, a ty to můžeš použít jako materiál pro vlastní článek.“

Policejní pes několikrát ostře vyštěkl, ale na povel si sedl. Psovod mezitím také došel k Line.

„To vy jste volala?“ chtěl vědět první policista.

„Brnknu ti, jakmile něco sepíšu,“ ukončila Line rozhovor se šéfem zpravodajství. „Za deset minut.“

„Kudy pachatel zmizel?“ zeptal se psovod.

Line ukázala na štěrkové prostranství, kde stálo její auto.

„Směřem k pevnosti,“ dodala.

„*Směr pevnost*,“ ohlásil policista do vysílačky.

Psovod se s velkým ovčákem obrátil směrem, který Line označila. Pes čenichal do vzduchu a neklidně přešlapoval. Pak chytil stopu a začal tahat za vodítko. S lehkým vrčením se po ní pustil, následován dvěma policisty se samopaly.

„Co se tu odehrálo?“ chtěl vědět policista, který zůstal na místě.

Line zopakovala, co už řekla do telefonu. Uvědomovala si přitom, jak jí ubíhá čas. Na místo dorazily další policejní vozy. Za nimi uzavírali policisté oblast červenobílými páskami. V okolí se už shlukovali zvěda-

ví sousedé. Dopředu se protlačil muž s fotoaparátem. Erik Fjeld také dorazil na místo.

„Jak jste si zjistila adresu?“ vyptával se dál policista.

Line mu objasnila, čeho se dopátrala na stanici asistenční služby Falck. Přitom poodstoupila stranou, aby jí světlo pouliční lampy dopadalo na mokrou tvář. Na snímku tím pádem budou jak vyptávající se policista, tak policejní pásky a řadové domky. Všimla si, že Erik si vyměnil objektiv, aby ji mohl zabrat zblízka, a rychle si pročísla rukou vlasy. Tyhle snímky ji jako novinářku budou pronásledovat, ale bez nich by neměla redakci co dodat.

„Proč jste nám nezavolala, než jste se sem vypravila?“ zeptal se jí policista.

Line se tvářila, jako by přeslechla jeho jízlivý tón. Mohla by kontrovat otázkou, jestli nikoho u policie nenapadlo zjistit si, kdo byl majitelem onoho psa, ale nechala to plavat. Neměla na to čas.

„Musím podat hlášení do redakce,“ omluvila se a zamířila k autu.

Policista jí zahradil cestu.

„Jak vypadal?“ chtěl vědět.

„Popsala jsem ho už po telefonu,“ odvětila Line.

„A teď ho budete muset popsat mně.“

Line vzdychla.

„Nevím,“ přiznala upřímně. „Byl celý jakoby zabaleny.“

„Zabaleny?“

Přikývla.

„Měl všechno černé. Kalhoty, svetr, boty, rukavice i kuklu. A rukávy svetru měl dokonce přilepené izolopou k rukavicím. A kalhoty k ponožkám.“

Když teď muže popisovala podruhé, došlo jí, že muselo jít o předem dobře naplánovaný čin. Jak v případě vraždy, tak vloupání. Četla o lupičích, kteří si takhle

zajišťují oblečení, aby je pak neusvědčil genetický materiál v podobě vlasů nebo zbytků kůže, jež by po nich mohly na místě činu zůstat.

„Už musím jít,“ obešla policistu.

„Počkejte!“ zarazil ji. „Naši technici vás musí prohlédnout.“

„Proč?“

„Biologické stopy,“ objasnil jí. „Přepadl vás. V podstatě představujete místo činu.“

Line vzdychla. V hlavě už se jí formovaly věty, které by použila pro článek, a horlivě si je toužila zapsat, než je zapomene.

„Nemyslím si, že něco najdete,“ opáčila. „Jak jsem říkala, byl celý zabalený. Navíc máte mnohem větší místo činu tam uvnitř,“ ukázala na řadový dům.

„Rutinní postup,“ odvětil policista. „Odvezeme vás.“

„Kam?“

„Na policejní stanici. Budou vás muset také vyslechnout.“

„Já už jsem vám ale všechno vylíčila dvakrát.“

„Musíme to sepsat.“

Line zavrtěla hlavou.

„To bude muset počkat. Jsem v práci.“

„To my taky,“ odmávl její protesty policista. „Snažíme se najít vraha.“

„Tak mě nechte aspoň dojít do auta pro počítač,“ požádala ho Line.

Policista nejprve cukl hlavou, jako by jí chtěl bránit, aby si s sebou notebook vzala, ale když uviděl její pohled, rozmyslel si to.

13

Sklenky byly dopité.

„Půjdeme?“ zeptal se Wisting.

„Jak chceš,“ usmála se Suzanne.

Wisting donesl skleničky a lahev k pultu, pomohl Suzanne do bundy a teprve pak se oblékl sám.

Suzanne odemkla dveře. Ve vzduchu se ještě stále vznášel déšť. Také se ochladilo.

Vedle nich přibrzdil taxík, avšak Wisting ho mávnutím ruky poslal dál a řidič přidal plyn. Procházka k jejich domu v ulici Hermana Wildenveye nezabere víc než deset dvanáct minut a oba rádi chodí. Mají v oblíbené klidné ulice.

Suzanne nesla nad hlavou deštník. Byl malý a Wisting se k ní musel přitisknout, aby se pod něj vešel.

„Byli jste pak ještě v kontaktu s její rodinou?“ zeptala se.

„Trochu,“ odpověděl a uvědomil si, jak má vražda vždycky několik tváří. V případě Cecílie jich bylo pět. Matka, otec, bratr, přítel a promodralý strnulý obličej oběti.

„Její matka mi každý rok posílá vánoční přání,“ dodal.

„Co ti píše?“

Wisting pokrčil rameny, jako by pořádně nevěděl.

„Přeje mi hezké Vánoce.“

Věděl však dobře, co píše. Prání měl uložena v kanceláři v poslední zásuvce psacího stolu. Každý rok tam stálo totéž: *Přejeme Vám a Vaším blízkým krásné Vánoce a všechno nejlepší do nového roku. Vděčná Nora Lindeová s rodinou.* Vždycky si říkal, jak je to od ní velkodušné, ovšem Cecíliina matka prostě taková byla. Při žádném z hovorů, které s ní vedl během pátrání po Cecílii, nepronesla jedinou kritickou poznámku ani negativní komentář.

„Jak se jim daří?“

„Myslím, že dobře. Pokud se už přes to nepřenesli, přinejmenším se posunuli dál.“

„Slyšela jsem, že Johannesi Lindeovi se po té události začalo velice dařit.“

Wisting přitakal. V době, kdy Cecílie zmizela, vedl její otec soudní spor s bývalým obchodním partnerem o vlastnické podíly a práva k několika produktovým jménům a hrozilo mu, že do budoucna přijde o značnou část příjmů. Později byl spor rozhodnut v jeho prospěch. Jeho firma se rozrostla a ředitelskou funkci v ní převzal syn Casper.

„A co dneska dělá její přítel?“

„Danny Flom? Je fotograf. Právě díky tomu se poznali – fotil ji na reklamní kampaň, kde byla hlavní hvězdou. Teď má v Oslu fotoateliér. *Světlomet.*“

„Hezké jméno, Světlomet.“

„Jo, pro ateliér vhodné.“

„Našel si novou přítelkyni?“

„Myslím, že byl dvakrát ženatý.“

Závan větru jim pod nohy přihrál staré noviny. Wisting si dopnul bundu až ke krku.

„Možná by sis měl promluvit s Thomasem,“ navrhla Suzanne. „Aby byl v obraze. I tam čtou noviny.“

Thomas byl Linin bratr, dvojče. Sloužil v šestiměsíčních turnusech jako pilot vrtulníku norských armádních sil v Afghánistánu.